

HERDENKEN

De eindeloze kersentuin, oeroude bomen,
gitzwart en kroestig, met een dronken makende
schulmende, geurige pracht van bloesems, vroeg in mei,
is omgehakt. Toen ik een kind was
stond hij er al, en ieder jaar
maakten wij pelgrimstochten, haast als in Japan:
in mei naar bloesem staren, dansend en doorzond
tegen een transparante lucht, de bijen
heel nijver, madelief en ereprijs
in onwaarschijnlijk heilgroen gras, de koekoek driftig
hoog in een afgestorven kroon, en hier en daar tussen de stammen
menssen als wij, stil, licht gekleed, oplevend
in de eerste zoete wind, luisterend
naar het adsgio van merels, het vivace van lijeters.

De tweede tocht eind juni, als een feest
vol van lawaai — blootvoets jongens
met pannedekelets kletsend, joelend,
rovende spreeuwen in zwermen, kersen overal,
een dronkenschap van geurig en zoet sap
voor mens en vogel, en de tenen meisjes
later in de koele keider, een klein stilteven
van Caravaggio, karmijn op een arduinse tree,
strijklicht, een spinnetje en een zwartgevekt blad.

De oude kersentuin is omgehakt. Niet eens gehakt,
bulldozers duwden boom na boom, de eerbiedwaardigen,
de eeuwenouden, net in bloei, krakend tegen de vlakke,
de meldoornheggen rondom Isaiden mee in 't vuur.
Een jaar verstreek. Wie ziet de wond
nog in dit landschap? Velden uien
waarover een vliegtuig verdelgingsmiddel sproeit,
de merels sterven in vergeelde dode sloten.
Hoe vindt een dichter hier een stem, en, als hij spreekt,
zal het een taal zijn die ik graag beluister?

HANS WARREN